

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobkyně: **ROFIN s. r. o.**, se sídlem Kostelní 38, Praha 7, zast. JUDr. Markem Nespalou, advokátem se sídlem Vyšehradská 421/21, Praha 2, proti žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**, odbor dopravy a silničního hospodářství, se sídlem Škroupova 18, Plzeň, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 2. 2013, č. j. DSH/1430/13, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 15. 6. 2016, č. j. 30 A 26/2013 – 120,

t a k t o :

I. Kasační stížnost se odmítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností ze dne 26. 7. 2016 se žalobce, jakožto stěžovatel, domáhá zrušení shora označeného rozsudku (dále jen „napadený rozsudek“) Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“).

Napadený rozsudek je v pořadí již třetím rozsudkem ve věci stěžovatelovy žaloby ze dne 2. 4. 2013 proti shora označenému rozhodnutí žalovaného. Rozsudek krajského soudu ze dne 30. 12. 2014, č. j. 30 A 26/2013 – 53, byl ke kasační stížnosti žalovaného zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 5. 2016, č. j. 2 As 21/2015 – 25, a to z důvodu jeho nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů, stejně jako pro vadu řízení před krajským soudem, spočívající v nevyrozumění osoby, připadající v úvahu jako osoba zúčastněná na řízení, o probíhajícím řízení a o možnosti sdělení stran uplatňování práv osoby zúčastněné na řízení před krajským soudem.

Další rozsudek krajského soudu, tj. rozsudek ze dne 31. 7. 2015, č. j. 30 A 26/2013 – 86, byl ke kasační stížnosti žalobce (nynějšího stěžovatele), zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2016, č. j. 2 As 228/2016 – 30. Důvodem kasace zde byla nepřezkoumatelnost uvedeného rozsudku plynoucí z jeho nesrozumitelnosti i z nedostatku

důvodů. Dále Nejvyšší správní soud krajskému soudu vytkl, že ve věci neprovedl jednání, aniž by k takovému postupu byly splněny zákonné podmínky, a zatížil tak řízení o žalobě vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé. Pokud jde o podstatu nepřezkoumatelnosti posledně uvedeného rozsudku krajského soudu, shledal tuto Nejvyšší správní soud ve způsobu, jakým krajský soud svůj zamítavý rozsudek odůvodnil. V části rozsudku krajského soudu příslušející věcnému posouzení důvodnosti žaloby totiž krajský soud toliko citoval jednu z částí odůvodnění předchozího zrušujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu, aniž by jakkoli reagoval na žalobní námitku stěžovatele ohledně nenaplnění podmínky danosti veřejného zájmu na povolení obnovy řízení z moci úřední.

Napadeným rozsudkem krajský soud zamítl stěžovatelovu žalobu a rozhodl o nákladech řízení. V odůvodnění rozsudku pak stručně popsal dosavadní průběh řízení o žalobě včetně rekapitulace výše uvedených kasací Nejvyššího správního soudu. Dále citoval veškeré závazné právní názory, jež Nejvyšší správní soud v těchto rozsudcích vyslovil, zejména přitom neopomněl citovat názor Nejvyššího správního soudu stran existence veřejného zájmu na povolení obnovy řízení *„Na obnově řízení je dán také veřejný zájem, ačkoli jej žalobce neshledává. Ten byl vyjádřen jak v prvostupňovém, tak i v žalobou napadeném rozhodnutí. Bylo by totiž v rozporu s veřejným zájmem, aby předmětné vozidlo bylo provozováno na pozemních komunikacích na základě schválení nelegálně získaných a pravděpodobně zfalšovaných dokumentů. Vozidlo, jehož technická způsobilost byla schválena v rozporu se zákonem o podmínkách provozu, nemůže být bez dalšího ponecháno v provozu na pozemních komunikacích“* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 5. 2015, č. j. 2 As 21/2015 – 25).]. Krajský soud rovněž v odůvodnění napadeného rozsudku uvedl, že jednání ve věci proběhlo dne 15. 6. 2016, k čemuž podotknul, že žalobce prostřednictvím svého zástupce setrval na výchozím skutkovém zjištění a argumentoval shodně jako v projednávané žalobě s návrhem na zrušení rozhodnutí žalovaného a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Žalovaný se k jednání nedostavil. Pokud jde o vypořádání žalobní námitky nedostatku veřejného zájmu na povolení obnovy řízení ex offio, uvedl krajský soud, že v této otázce je vázán výše citovaným právním názorem Nejvyššího správního soudu, dle kterého je v přezkoumávaném případě dán veřejný zájem na obnově řízení, o čemž ostatně bylo dostatečně pojednáno již v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně i v rozhodnutí žalovaného. Pro povolení obnovy řízení tak dle odůvodnění napadeného rozsudku byly splněny veškeré zákonné podmínky včetně existence veřejného zájmu na takovém procesním postupu.

Stěžovatel v kasační stížnosti uvádí, že tuto podává obecně z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a), b), c) a d), zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

Konkrétně pak vůči napadenému rozsudku namítá, že krajský soud nesprávně posoudil právní otázku existence veřejného zájmu na povolení obnovy řízení. Zejména v tomto ohledu argumentuje tím, že vozidlo, jehož technická způsobilost k provozu má být předmětem přezkumu v obnoveném řízení, prošlo od roku 2010 do současnosti hned několika technickými kontrolami, které vždy vedly ke kladnému závěru o způsobilosti jeho užívání k provozu na pozemních komunikacích. I kdyby byla listina „prohlášení o shodě“ (COC list, certificate of conformity) nepravá, nelze odhlédnout od skutečnosti, že

pokračování

předmětné vozidlo opakovaně prošlo technickou kontrolou a fakticky je tedy způsobilé provozu. V takovém případě nemůže být shledán veřejný zájem na neprovozování vozidla, neboť jeho technický stav nemůže při jeho provozu ohrozit účastníky silničního provozu větší měrou, než je tomu u vozidel s bezvadným „prohlášením o shodě“. Pokud tedy existuje k vozidlu nepravý dokument, nečiní to ještě z vozidla předmět určený k okamžité likvidaci. Od původního řízení o schválení technické způsobilosti navíc uběhlo již šest a půl roku, přičemž po celou tuto dobu je předmětné vozidlo bez jakýchkoli obtíží provozuschopné.

Stěžovatel namítá, že krajský soud pouze bez dalšího přejal právní názor Nejvyššího správního soudu. Tento právní názor je sice pro krajský soud závazný, nicméně to neznamená, že krajský soud bez dalšího přezkumu a odůvodněných úvah převezme část rozhodnutí a pouze uvede odkaz na názor Nejvyššího správního soudu. Takový postup zakládá dle názoru stěžovatele vadu nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů.

Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval posouzením přípustnosti kasační stížnosti. Stížnost byla podána osobou oprávněnou a směřuje proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví. Stěžovatel se jejím prostřednictvím domáhá zrušení napadeného rozhodnutí. Stížnost byla rovněž podána včas, přičemž stěžovatel je v souladu s ustanovením § 105 odst. 2 s. ř. s. v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem. Stran povinnosti zaplatit soudní poplatek za kasační stížnost Nejvyšší správní soud konstatuje, že tato stěžovateli nevznikla, neboť stěžovatel uvedený poplatek zaplatil již dříve v řízení o jeho předchozí kasační stížnosti, které u kasačního soudu proběhlo pod sp. zn. 2 As 228/2015 (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 2. 2016, č. j. 10 Afs 186/2014 – 60, ve spojení s § 6a odst. 5 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů). Nicméně právě s ohledem na skutečnost, že stěžovatel podává kasační stížnost proti rozsudku krajského soudu, jímž bylo znovu rozhodnuto ve věci jeho žaloby poté, co došlo ke zrušení předchozího rozsudku krajského soudu ke kasační stížnosti téhož stěžovatele (tj. žalobce), je třeba posoudit, zda se nejedná o kasační stížnost nepřipustně opakovanou ve smyslu § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s.

Dle ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. platí, že „[k]asační stížnost je dále nepřipustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.“ Nejvyšší správní soud se přitom k nepřipustnosti opakované kasační stížnosti vyjádřil např. již ve svém usnesení ze dne 10. 6. 2008, č. j. 2 Afs 26/2008 – 119, kde mj. uvedl, že „[u]stanovení § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. zajišťuje, aby se Nejvyšší správní soud nemusel znovu zabývat věcí, u které již jedenkrát svůj právní názor na výklad hmotného práva závazný pro nižší soud vyslovil, a to v situaci, kdy se nižší soud tímto právním názorem řídil. Vztáhnout však citované ustanovení též na případy, kdy Nejvyšší správní soud pouze vytýká nižšímu správnímu soudu procesní pochybení, resp. nedostatečně zjištěný skutkový stav, by ve svých důsledcích mohlo vést k naprosté zbytečnosti Nejvyššího správního soudu, neboť by mohl tento soud v každé

projednávané věci vždy prvním kasačním rozhodnutím vytknout jakoukoli (třebas i malichernou) procesní vadu a poté v druhém kasačním řízení kasační stížnost odmítnout, a tím odmítnout i věcný přezkum naříkaného rozhodnutí z pohledu aplikace hmotného práva.“

Z obsahu kasační stížnosti je zcela jasné patrné, že jejím středobodem je nesouhlas stěžovatele s právním názorem, dle kterého je v daném případě dán veřejný zájem na povolení obnovy řízení o schválení technické způsobilosti jednotlivě dovezeného silničního vozidla. Tento právní názor je sice obsažen v odůvodnění napadeného rozsudku, nicméně pro krajský soud se jedná o závazný právní názor, který byl vysloven již v prvním zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 5. 2015, č. j. 2 As 21/2015 – 25. Především z důvodu, že krajský soud ve svém druhém rozsudku o otázce veřejného zájmu jakožto podmínky pro povolení obnovy řízení výslovně nepojednal, ani necitoval uvedený závazný právní názor Nejvyššího správního soudu, došlo k následnému zrušení tohoto druhého rozsudku Nejvyšším správním soudem, jak bylo popsáno výše. V nyní napadeném rozsudku však krajský soud uvedený nedostatek napravil a stejně tak zhojil vadu řízení spočívající v rozhodnutí bez jednání, aniž pro takový postup byly splněny zákonné podmínky - jednání ve věci stěžovatelovy žaloby totiž posléze proběhlo dne 15. 6. 2016. Z uvedeného je tedy zřejmé, že stěžovatel *de facto* kasační stížností brojí vůči dílčímu právnímu názoru Nejvyššího správního soudu ve věci samé, který byl krajským soudem v důsledku jeho kasační závaznosti toliko přejat. V souvislosti s připuštěním přezkumu napadeného rozsudku v tomto rozsahu by tudíž nevyhnutelně došlo k přezkumu správnosti právního názoru Nejvyššího správního soudu, k čemuž však nemůže sloužit kasační stížnost (srov. přípustné důvody podání kasační stížnosti dle § 103 odst. 1 s. ř. s.) ani jiný opravný prostředek zakotvený soudním řádem správním (srov. ustanovení § 114 odst. 2 s. ř. s.).

Pokud jde o další obecné důvody, pro které stěžovatel kasační stížnost údajně podal, tedy důvody dle § 103 odst. 1 písm. b), c) a d), nelze než konstatovat, že kasační stížnost postrádá jakoukoli jejich konkretizaci, na základě které by bylo lze dospět k závěru, že stěžovatel (byť jen fakticky) namítá, že se krajský soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu. Stran stěžovatelem vágně namítané nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů lze pouze uvést, že tato je dovozována jako důsledek nesprávného posouzení právní otázky spočívající v existenci veřejného zájmu na povolení obnovy řízení, a jako taková proto nemůže sama založit přípustnost kasační stížnosti.

Kasační stížnost není přípustná, neboť směřuje proti rozhodnutí, jímž krajský soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem, aniž by bylo jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu. Nejvyšší správní soud ji proto v souladu s ustanovením § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 120 s. ř. s. odmítl.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud dle § 60 odst. 3 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu těchto nákladů, neboť kasační stížnost byla odmítnuta.

pokračování

P o u ě n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. srpna 2016

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu